

MICHAEL
CONNELLY

NOČNÁ
ZMENA

NOČNÁ ZMENA

Michael Connelly

NOČNÁ
ZMENA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © 2017 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2017
Translation © Patrick Frank 2017

ISBN 978-80-556-2974-2

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujem pamiatke seržanta Steva Owena
z Úradu šerifa okresu Los Angeles.
Popravili ho strelou cez policajný odznak 5. októbra 2016*

1

Ballardová a Jenkins sa dostali k domu na El Centro Avenue len pár minút pred polnocou. Bol to ich prvý výjazd v tejto zmene. Na ulici pred domom bolo hliadkové vozidlo a Ballardová poznala oboch uniformovaných policajtov, ktorí stáli na verande prízemného domu so sivovlasou ženou v župane. Veliteľom hliadky bol služobne starší John Stanley a jeho partnerom zase Jacob Ross.

„Túto by si mala robiť ty,“ poznamenal Jenkins.

Počas dvoch rokov spoločnej služby zistili, že Ballardová je lepšia na prácu so ženskými obetami. Niežeby bol Jenkins nejaká obluda, ale jeho partnerka sa skrátka vedela lepšie vžiť do toho, čo cíti. Opak bol pravdou, keď narazili na prípad, v ktorom bol obeťou muž.

„Jasné,“ prikývla.

Vystúpili z auta a vykročili k osvetlenej verande. Ballardová niesla vysielacčku. Vyšli po troch schodoch na drevenú podlahu a Stanley ich predstavil poškodenej. Volala sa Leslie Anna Lantanová a mala sedemdesiatšedem rokov. Ballardová odhadovala, že ich tam nečaká bohviekoľko práce. Väčšina vlámaní znamenala iba spísať protokol a prípadne zavolať výjazdovú skupinu, ak bola možnosť, že vlamač nechal na mieste činu použiteľné odtlačky.

„Pani Lantanová dostala dnes v noci e-mail s upozornením na možný podvod s jej kreditnou kartou. Nieкто sa ňou pokúsil platiť na Amazone,“ povedal Stanley.

„Ale neboli ste to vy?“ spýtala sa Ballardová poškodenej, aj keď celkom zbytočne.

„Nie. Bolo to z karty, ktorú si nechávam na nečakané výdavky a nikdy ňou neplatím cez internet. V Amazone používam druhú.“

„Dobre,“ prikývla Ballardová. „Volali ste firme, od korej ju máte?“

„Najprv som šla skontrolovať, či som ju nestratila, a zistila som, že mi chýba celá peňaženka. Ukradli mi ju.“

„Máte predstavu, kedy a kde vám ju ukradli?“

„Včera som bola nakupovať v Ralphs, takže vtedy som ju ešte mala. Potom som sa vrátila domov a už som nikam nešla.“

„Platili ste kreditkou?“

„Nie, v hotovosti. Ale vytiahla som kartu Ralphs, aby mi pripísali body.“

„Nemohli ste tú peňaženku nechať v obchode? Napríklad pri pokladnici, keď ste z nej vyberali kartu?“

„Nie, nemohla. Na svoje veci si dávam veľký pozor. Najmä na kabelku a peňaženku. Nie som senilná.“

„To som ani nechcela naznačovať, pani. Len kladím otázky.“

Ballardová to radšej skúsila inak, aj keď si nebola istá, či ju tá žena naozaj nenechala v Ralphs, kde ju mohol ktoľvek vziať.

„Kto tu s vami býva, pani?“ spýtala sa.

„Nikto,“ odvetila Lantanová. „Okrem Cosma. To je môj pes.“

„Prišiel k vám niekto, odkedy ste boli včera na nákupe? Bol niekto vo vašom dome?“

„Nie. Nikto.“

„Ani žiadni priatelia či príbuzní?“

„Nie, a oni by mi aj tak nevzali peňaženku.“

„Samozrejme. To nijako nespochybňujem. Snažím sa len získať predstavu, kto bol vo vašom dome a odišiel z neho. Vy ste teda od nákupu boli už stále doma?“

„Áno. Doma.“

„A čo Cosmo? Nechodíte s ním na prechádzky?“

„Iste. Dvakrát denne. Pri odchode však zamykám a nechodím ďaleko od domu. Je to starý pes a ani ja už nie som žiadna mladica.“

Ballardová sa chápavo usmiala.

„Chodíte s ním každý deň v tom istom čase?“

„Áno. Máme presný rozvrh. Pre psa je to tak lepšie.“

„Ako dlho s ním ostávate vonku?“

„Tridsať minút ráno a zvyčajne trochu dlhšie poobede. Záleží na tom, ako sa cítime.“

Ballardová prikývla. Vedela, že zlodějovi, ktorý by sa premával po oblasti južne od bulváru Santa Monica, stačilo vidieť starú ženu so psom a sledovať ju domov. Potom by si zistil, či býva sama, a na druhý deň by sa v rovnakom čase vrátil, kým by bola zase vonku. Väčšina ľudí si neuvedomuje, ako aj tie najjednoduchšie rutinné činnosti môžu páchatelom zjednodušiť prácu. Skúsený zloděj by takúto vlamačku zvládol do desiatich minút.

„Pozreli ste sa, či vám nechýba ešte niečo, pani?“ spýtala sa jej.

„Ešte nie,“ pripustila poškodená. „Keď som zistila, že mi zmizla peňaženka, hneď som volala políciu.“

Ballardová s ňou išla dnu a Jenkins zatiaľ skontroloval, či na zámke zadných dverí nenájde stopy po násilnom vniknutí. V spálni ležal na svojom vankúši pes. Bol to boxer zmiešaný s ešte čímisi a papuľu mal bielu od staroby. Lesklými očami sledoval detektívku na každom kroku, ale nezdvihol sa. Bol na to pristarý. Iba hrdelne vrčal.

„To je dobré, Cosmo,“ upokojila ho panička.

„Čo to je? Boxer a...?“ spýtala sa jej Ballardová.

„Ridgeback,“ odvetila starena. „Aspoň si myslíme.“

Nebolo celkom jasné, koho má na mysli. Možno seba a toho psa. Alebo seba a veterinára.

Starena zbežne prezrela dom, a keď otvorila aj zásuvku so šperkmi, oznámila, že okrem peňaženky asi nič nezmizlo. Ballardová musela znova premýšľať o obchode Ralphs – alebo si možno vlamač myslel, že má oveľa menej času, ako v skutočnosti mal.

Došiel k nim Jenkins s tým, že na predných ani zadných dverách nie sú žiadne stopy po prekonaní zámky, páčení ani inom násilnom vniknutí.

„Keď ste boli na prechádzke so psom, nevideli ste na ulici niečo nezvyčajné?“ spýtala sa Ballardová. „Niečo, čo tam nepatrí?“

„Nie, vôbec nič,“ odvetila Lantanová.

„Nerobia sa na vašej ulici nejaké stavebné práce? Nepohybujú sa tu robotníci?“

„Nie. Tu na okolí sa nič také nerobí.“

Ballardová ju požiadala, aby jej ukázala e-mailové varovanie od vydavateľa kreditnej karty. Spoločne išli do malého výklenku v kuchyni, kde mala domáca pani notebook, tlačiareň a niekoľko zakladačov s obálkami. Zjavne si tam vybavovala účty a objednávky. Posadila sa a otvorila na obrazovke e-mail. Ballardová sa sklonila a prečítala si ho. Potom ju požiadala, aby znova zavolała do firmy.

Lantanová to urobila z pevnej linky na stene s dlhou šnúrou, ktorá dosiahla až do výklenku. Hovorila so špecialistom na varovania pred podvodmi s indickým prízvukom. Nakoniec odovzdala slúchadlo detektívke. Ballardová sa predstavila ako vyšetrovateľka losangeleskej polície a požiadala o adresu, na ktorú mal obchod zaslať podvodne zaplatený tovar. Špecialista na podvody vyhlásil, že túto informáciu nemôže poskytnúť bez súdneho príkazu.

„Ako to myslíte?“ spýtala sa. „Ste špecialista na varovanie pred podvodmi, nie? Toto bol podvod, a ak mi dáte adresu, môžem s ním niečo robiť.“

„Je mi ľúto,“ povedal špecialista, „ale nemôžem. Najprv by mi to muselo schváliť právne oddelenie.“

„Tak ma naň prepojte.“

„Momentálne tam nikto nie je. Majú obednú prestávku.“

„Tak mi dajte svojho nadriadeného.“

Pozrela sa na Jenkinsa a frustrovane pokrútila hlavou.

„Pozri sa, aj tak to ráno pôjde na vlámačky,“ povedal jej partner. „Prečo to nenecháš na nich?“

„Lebo s tým nič neurobia,“ odvetila. „Stratí sa to v kope iných. Nebudú to vyšetrovať a to voči nej nie je fér.“

Kývla hlavou na kuchynský stôl, pri ktorom sedela zdrvená obeť.

„Nikto netvrdí, že tu niečo niekedy bolo fér,“ filozofoval Jenkins. „Tak to skrátka chodí.“

Po piatich minútach sa konečne ozval vedúci. Ballardová mu vysvetlila, že tu majú naliehavú situáciu a potrebujú konať rýchlo, aby chytili človeka, ktorý ukradol kartu pani Lantanovej. Vedúci namietol, že pokus o zneužitie karty zastavili včas a platba sa nerealizovala, takže systém zafungoval, ako má.

„Nie je dôvod na žiadne naliehavé situácie, ako ste to nazvali,“ vyhlásil.

„Systém bude fungovať len v prípade, že chytíme páchatela,“ povedala mu Ballardová. „Vy to nechápete? Zastavenie platby je len prvý krok. Tým sa chráni klientka vašej firmy. Nechráni to však pani Lantanovú, ktorej sa niekto vlámал do domu.“

„Je mi to ľúto,“ povedal vedúci. „Bez dokumentu zo súdu vám s tým nemôžem nijako pomôcť. Taký je predpis.“

„Ako sa voláte?“

„Irfan.“

„Kde ste, Irfan?“

„Ako to myslíte?“

„Ste v Bombaji? V Dillí? Kde?“

„Som v Bombaji. Áno.“

„A práve preto na to zvysoka seriete. Ten chlap sa totiž nikdy nevláme do vášho domu v Bombaji a neukradne vám tam peňaženku. Ďakujem pekne.“

Vrátila sa do kuchyne a zavesila, skôr ako mohol ten mizerný chlap niečo dodať. Potom sa obrátila k partnerovi.

„Okej. Vrátime sa na oddelenie, spíšeme to a dáme na stôl vlámačkám,“ povedala. „Poďme.“

2

Nakoniec sa vôbec nedostali na stanicu, kde by mohli začať písať správu o vlámaní k pani Lantanovej. Veliteľ zmeny ich presmeroval do Presbyteriánskeho zdravotného centra, kam priviezli obeť násilného útoku. Ballardová zaparkovala na mieste pre sanitky, nechala pustené majáky pod prednou maskou a spolu s Jenkinsom vošla automatickými dverami na pohotovosť. Poznamenala si čas, aby ho mohla neskôr uviesť v správe. Na hodinách nad okienkom urgentného príjmu bolo 00.41.

Stál tam pochôdzkar s pleťou bledou ako upír. Kývla mu a on im šiel referovať, čo sa stalo. Na rukáve nemal ešte ani jeden pásik a bol v divízii taký nový, že ho nepoznala po mene.

„Našli sme ju na parkovisku na Santa Monice neďaleko Highlandu,“ spustil. „Vyzeralo to, že ju tam len pohodili. Páchatel si asi myslel, že je mŕtva. Ona však žila a na chvíľu sa dokonca takmer celkom prebrala z bezvedomia. Nieкто ju strašne dokatoval. Jeden zo záchranárov vravel, že má asi zlomeninu lebky. Je tam vzadu aj s mojím školiteľom.“

Z útoku sa týmto stal únos, čo pre Ballardovú znamenalo oveľa zaujímavejší prípad. Pozrela sa na menovku pochôdzkara. Volal sa Taylor.

„Taylor, ja som Ballardová,“ povedala mu, „a toto je detektív Jenkins, ďalší z nás – nočných tvorov. Kedy ste sa dostali do Super šestky?“

„Vlastne je to moje prvé nasadenie,“ priznal mladík.

„Rovno z akadémie? Tak to vás vítam. V šestke si užijete viac zábavy ako kdekoľvek inde. Kto vás zaškoľuje?“

„Smith, madam.“

„Nie som vaša matka. Nemusíte mi hovoriť madam.“

„Pardon, madam. Teda...”

„U Smittyho ste v dobrých rukách. Je to fajn chlap. Identifikovali ste obeť?“

„Nie. Nemala pri sebe kabelku ani nič iné, ale snažili sme sa s ňou rozprávať, kým sme čakali na sanitku. Nikdy sa celkom neprebrala a jej odpovede nedávali veľký zmysel. Zdalo sa nám, že si hovorí Ramona.“

„Povedala aj niečo iné?“

„Áno. Hovorila o akomsi prevrátenom dome.“

„Prevrátenom dome?“

„Tak to vravela. Smith sa jej pýtal, či pozná útočníka, a ona tvrdila, že nie. Keď sa jej spýtal, kde presne došlo k útoku, povedala, že v prevrátenom dome. Ako som vravel, nedáva to zmysel.“

Ballardová prikývla a zamyslela sa, čo by to asi mohlo znamenať.

„Dobre,“ vyhlásila napokon. „Ešte sa k vám vrátíme.“

Kývla na Jenkinsa a spoločne vykročili k dverám na pohotovosť. Na sebe mala antracitový kostým s tenkými bielymi pásikmi od Van Heusena. Mala pocit, že jeho formálnosť jej pomáha prekonať nevýhody drobnej postavy. Odhrnula si kabátik, aby bolo vidieť, že má na opasku služobný odznak, a recepcná im otvorila automatické dvere.

Na centrálnom príjme bolo šesť lôžok na vyšetrovanie a ošetrovanie pacientov. Každé malo vlastný záves. Lekári, sestry a technici sa premieľali okolo veliteľského stano-
višťa v strede miestnosti. Panoval tam organizovaný chaos, každý vedel, čo má robiť, a všetci pracovali koordinovane, akoby ich riadila nejaká neviditeľná ruka. Bolo tam rušno ako každú noc v hollywoodskom Presbyteriánskom centre.

Ďalší pochôdzkar stál pred závesom boxu číslo 4. Ballardová s Jenkinsom šli priamo k nemu. Na rukáve mal tri pásiky – pätnásť rokov v službe – a s Ballardovou sa dobre poznali.

„Ahoj, Smitty. Je tu doktor?“

Melvin Smith zdvihol zrak od telefónu, na ktorom čosi písal.

„Ballardová, Jenkins! Ako sa máte?“ oslovil ich, kým odpovedal: „Nie, je tu len obeť. Chystajú sa ju odviesť na operačku. Fraktúra lebky, opuch mozgu. Vraj jej musia otvoriť hlavu, aby zmiernili tlak.“

„Ten pocit poznám,“ poznamenal Jenkins.

„Rozpráva?“ chcela vedieť Ballardová.

„Už nie,“ odvetil Smith. „Uspali ju. Počul som, ako hovoria, že ju musia držať v umelom spánku, kým neodpuchne. Počuj, Ballardová, ako sa má Lola? Už som ju dlho nevidel.“

„Lola je v pohode,“ odpovedala mu. „Našli ste ju sami alebo niekto volal?“

„Bolo to na telefonát,“ odvetil. „Ale kým sme došli na miesto, volajúci sa vyparil. Našli sme ju ležať na zemi na parkovisku. Mysleli sme, že je mŕtva, kým sme ju neobrátili.“

„Zavolali ste niekoho na zaistenie miesta činu?“ vyzvedala.

„Nie. Nie je tam nič okrem krvi na asfalte, Renée,“ vysvetlil Smith. „Len ju tam vyhodili.“

„No tak, Smitty! Dobré vieš, že je to nezmysel. Musíme preskúmať miesto činu. Čo keby ste tam vy dvaja zašli a zabezpečili ho, kým tam dostaneme špecialistov? Môžete ostať v aute a vybaviť si papierovačky alebo čo.“

Smith sa pozrel na Jenkinsa ako služobne staršieho detektíva, či to schváli aj on.

„Má pravdu,“ potvrdil jej slová Jenkins. „Miesto činu musíme preskúmať.“

„Rozumiem,“ povedal Smith tónom, ktorý prezrádzal, že to stále pokladá za zbytočnú stratu času.

Ballardová prešla k závesu na boxe číslo štyri. Poškodená ležala na chrbte na posteli, dobité telo mala prekryté zelenou nemocničnou košeľou. Z rúk aj nosa sa jej vinuli hadičky. Detektívka už za trinásť rokov policajnej práce videla mnoho obetí násilia, no toto bol jeden z najhorších prípadov, pri ktorých obeť ešte žila. Bola drobná, nemohla vážiť oveľa viac ako šesťdesiat kíľ. Obe oči mala také napuchnuté, že sa nedali otvoriť, a očnicu jedného aj celkom jasne zlomenú. Tvár jej znetvoril opuch celej pravej strany, kde mala i dotrhanú kožu. Bolo jasné, že ju niekto ťahal dolu tvárou po nejakom drsnom povrchu, zrejme po asfalte parkoviska. Naklonila sa k nej bližšie a pozrela sa na ranu na dolnej pere. Bola hlboká, najskôr asi od uhryznutia, ktoré peru takmer celkom preseklo. Roztrhnuté tkanivo držali pokope dva provizórne stehy. Takúto ranu môže dať do poriadku iba plastický chirurg – ak to tá žena vôbec prežije.

„Ježišu Kriste,“ vzdychla si.

Zložila si z opaska telefón a zapla na ňom fotoaparát. Začala fotografovať: najprv celú tvár, potom detaily jednotlivých poranení. Jenkins to iba mlčky sledoval. Jej pracovné postupy už dávno poznal.

Rozopla hornú časť košeľa a pozrela sa, aké zranenia budú na hrudi. Oči jej padli na bočnú stranu trupu, kde bolo niekoľko hlbokých podliatin. Nachádzali sa v dokonalej rovine a vyzerali skôr od predmetu ako od pľaste.

„Pozri sa na to,“ povedala. „Boxer?“

Jenkins sa naklonil k telu.

„Vyzerá to tak,“ pripustil. „Možno.“

Potom sa zase odtiahol. Očividne ho znechutilo, čo videl. Mal už odslužených dvadsaťpäť rokov a Ballardová vedela, že empatie by sa v ňom už nedopátrala. Bol to dobrý detektív – teda, keď chcel –, ale ako mnoho iných toho zažil skrátka priveľa. Dnes už chcel iba pokoj pri práci. Policajné veliteľstvo sa nazývalo PAB, čo bola skratka pre Policajnú administratívnu budovu. Pre ľudí ako Jenkins to znamenalo Politika a byrokracia, prípadne Politika a blbosti.

Do nočnej zmeny zvyčajne posielali tých, ktorí sa znepáčili politike a byrokracii policajného zboru, on však patrila medzi hŕstku dobrovoľníkov, ktorým práca od jedenástej večer do siedmej ráno vyhovala. Jeho žena mala rakovinu a on radšej pracoval, keď spala, aby s ňou mohol byť počas dňa, keď ho potrebovala oveľa viac.

Urobila ešte pár záberov. Aj prsia obete boli dobité a doničené. Pravú bradavku jej ktosi prehryzol veľmi podobne ako peru. Ľavý prsník bol plný a okrúhly, pravý menší a plochý. Praskol v ňom implantát. Ballardová vedela, aký silný úder na také niečo treba. V minulosti to videla iba raz, a pritom bola obeť po smrti.

Jemne zase košeľu zavrela a pozrela sa, či nenájde na rukách rany utŕžené pri obrane. Nechty boli polámané a zakrvavené. Okolo zápästí sa vinuli hlboké podliatiny a odreniny naznačujúce, že ju držali spútanú dosť dlho, aby si dorážala ruky. Detektívka to odhadovala skôr na hodiny ako minúty. Možno aj celé dni.

Po niekoľkých ďalších fotografiách si Renée všimla dĺžku prstov a široké rozstupy medzi hánkami. Santa Monica

a Highland... Malo jej to dôjsť už dávno. Siahla na dolný lem košele a vyhrnula ju. Potvrdilo sa, že obeť je z biologickej stránky muž.

„Doriti! Tak toto som fakt nemusel vidieť,“ zahrešil Jenkins.

„Ak to Smitty vedel a nepovedal, tak je normálny debil,“ vyhlásila. „Týmto sa všetko mení.“

Nakoniec však potlačila hnev a vrátila sa k práci.

„Zaregistroval si, či niekto dnes robí na mravnostnom, kým sme odišli z oddelenia?“ spýtala sa.

„Ale áno. Majú niečo rozbehnuté,“ odvetil jej partner. „Neviem, čo presne. V kuchynke som videl Pištoľového Peta. Robil im tam kávu.“

Odstúpila od postele a prechádzala v mobile fotografie obete, kým nenašla tú s celou tvárou. Poslala ju Petovi Mendezovi z hollywoodskeho mravnostného oddelenia. Poznas ho? napísala k nej. Ramona? Strich na Santa Monice?

Mendez sa v „šestke“ preslávil, nie však ničím, na čo by mohol byť hrdý. Väčšinu kariéry strávil ako policajt v utajení. Keď bol ešte mladík, často ho obsadzovali do úlohy prostitúta, ktorý chytá potenciálnych zákazníkov. Počas týchto operácii nosil odpočívacie zariadenie, pretože nahrávka slúžila ako dobrý dôkazový materiál a mnohokrát viedla k priznaniu zadržaného. Jeden zo záznamov z takejto operácie sa doteraz hráva na oslavách odchodu do dôchodku a stretnutiach jednotky. Mendez vtedy stál na bulvári Santa Monica. Sexuchtivý zákazník mu na úvod položil niekoľko otázok vrátane toho, aký veľký je jeho stoporený penis – aj keď to nepovedal takto slušne.

„Asi pätnásť centimetrov,“ odvetil Mendez.

Zákazníkovi to pripadalo málo, a tak bez slova odfrčal. Krátko nato pri Mendezovi zastal službukonajúci seržant. Aj rozhovor ich dvoch sa automaticky nahral.

„Sme tu, aby sme ich zatýkali, Mendez!“ karhal ho. „Keď sa ťa nabudúce niektorý spýta, akého máš vtáka, tak prehánaj, doboha!“

„Veď aj prehánam,“ vyslovil Mendez vetu, ktorá ho už nikdy neprestala strápňovať.

Ballardová rozhrnula záves a pozrela sa, či tam Smith ešte je. Bohužiaľ, on aj Taylor už odišli. Prešla teda k centrálnemu

stanovišťa, aby sa porozprávala s jednou zo sestier. Jenkins šiel za ňou.

„Ballardová, Jenkins, LAPD,“ povedala. „Potrebujeme hovoriť s doktorom, ktorý prijímal pacientku na štvorke.“

„Momentálne je na dvojke,“ odvetila sestra. „Len čo vyjde, pošlem vám ho.“

„Kedy má pacientka operáciu?“

„Len čo sa uvoľní sála.“

„Spravili jej odbery po znásilnení? Výter z konečníka? Potrebujeme aj odstrižky nechtov. Kto nám s tým pomôže?“

„Snažili sa mu zachrániť život. To bola ich priorita. O zvyšku sa musíte porozprávať s lekárom.“

„Práve na to sa pýtam. Potrebujem hovoriť s...“

V ruke jej zavibroval mobil, a tak sa odvrátila od sestričky. Prišla jej odpoveď od Mendeza. Prečítala ju Jenkinsovi.

„Ramona Ramonová, transka. Právě meno: Ramón Gutierrez. Mali sme ho tu pred pár týždňami. Register trestov má dlhší ako vtáka pred operáciou.‘ Zaujímavé prirovnanie.“

„Najmä, keď vezmeme do úvahy jeho vlastné rozmery,“ dodal Jenkins.

Transvestiti, transsexuáli a transrodoví ľudia sa na mravnostnom všeobecne označovali ako „transky“. Nebolo to pekné, ale nedalo sa s tým veľa robiť. Aj Ballardová tam strávila dva roky ako návnada. Poznala tú prácu aj jej slang. Niektoré veci sa nezmenia bez ohľadu na to, koľko školení o citlivosti voči sexuálnym menšinám musia policajti absolvovať.

Pozrela sa na Jenkinsa. Kým prehovorila, ozval sa sám.

„Nie,“ povedal jej.

„Čo nie?“ spýtala sa ho.

„Viem, čo chceš navrhnúť. Tento by si si rada nechala.“

„Je to prípad pre upíra – treba na ňom pracovať v noci. Ak ho odovzdáme mravnostnému, dopadne presne ako tá vlámačka. Založia ho do kopy iných. Pracujú od deviatej do piatej a v tom čase nemajú šancu nič vyšetriť.“

„Aj tak nie. Toto nie je naša práca.“

Práve toto bolo hlavnou trecou plochou ich partnerstva. Pracovali v noci, v nočnej zmene, prechádzali z prípadu na prípad, volali ich ku všetkému, kde bolo treba detektíva na spísanie úvodnej správy alebo potvrdenie samovraždy. Nižaké prípady im však neostali. Spísali protokol a ráno ho

odovzdali príslušnej vyšetrovacej jednotke. Vlámnia, sexuálne útoky, lúpeže, krádeže áut a tak ďalej – všetko sa posúvalo iným. Ballardová by bola niektoré z nich veľmi rada dotiahla do konca, to však nebolo ich úlohou a Jenkins nikdy nemal chuť odkloniť sa od oficiálnej pracovnej náplne. Bol to človek s pevnou pracovnou dobou, ibaže v noci. Doma mal chorú ženu a chcel sa vždy čo najskôr vrátiť, aby tam bol, keď sa zobudí. Na nadčasy kašľal. Nelákali ho ani finančne, ani nijako inak.

„Ale, no tak! Máme nejakú inú robotu?“ prehovárala ho.

„Ideme sa pozrieť na miesto činu a určiť, či nejaké vôbec máme,“ odvetil. „Potom sa vrátíme na oddelenie a spíšeme toto aj tú vlámačku u starej panej. Ak budeme mať šťastie, nevyskytne sa žiadny ďalší výjazd a do svitania to máme hotové. Poďme!“

Chystal sa vykročiť, no Ballardová sa nepohla. Obrátil sa teda naspäť k nej.

„Čo je?“ spýtal sa naliehavo.

„Ten, čo to spáchal, predstavuje veľké zlo, Jenkins,“ povedala mu. „To predsa vieš.“

„Toto ani neskúšaj. Na mňa to nezaberá. Už sme to videli stokrát. Chlap si ide po šľapku, nevyzná sa, jednu si vyberie. Dohodnú sa, odvezie si ju na parkovisko a tam sa zdesí, lebo pod minisukňou nájde párok XXL. Zmláti toho chudáka možno aj na smrť a celý rozzúrený odfrčí.“

Ballardová krútila hlavou, skôr ako dopovedal svoju verziu celej veci.

„To neplatí, lebo ju dohrýzol,“ pripomenula mu. „A mal boxer. Všetko poukazuje na plán, na niečo hlbšie. Bola dlho spútaná. Niekde sa nám tu pohybuje veľké zlo a ja si chcem ten prípad nechať, aby som aspoň raz niečo dotiahla do konca.“

Jenkins bol služobne starší. V takýchto veciach mal posledné slovo. Na stanici sa potom mohla odvolať na velenie, ale to sa nedalo, ak si s partnerom chcela udržať dobrý vzťah.

„Zastavím sa na mieste činu a potom sa pustím do písania,“ vyhlásil. „Vlámačka pôjde na stôl vlámaniam a toto násilnej trestnej činnosti. Možno aj vraždám, lebo mladý nevyzerá práve najlepšie. Vybavené.“

Keď sa definitívne rozhodol, znova sa obrátil k dverám. Robil túto prácu tak dlho, že ešte vždy hovoril jednotkám „stoly“. Kedysi to aj tak bolo – mali spojené stoly do jedného veľkého. Na stanici bol stôl vlámaní a stôl násilnej trestnej činnosti.

Ballardová sa chystala vykročiť za ním, no ešte si na niečo spomenula. Vrátila sa k sestre za pultom.

„Kde sú šaty obete?“ spýtala sa.

„Zabalili sme ich,“ odvetila. „Vydržte chvíľu.“

Jenkins ostal pri dverách a obzeral sa po nej. Naznačila mu, aby ešte chvíľku počkal. Sestra vytiahla z veľkej zásuvky plastové vrece s oblečením a majetkom pacientky. Nebolo toho veľa. Trocha lacnej bižutérie a šiat s flitrami. Zväzok dvoch kľúčov s malým obranným sprejom. Nijaká peňaženka, hotovosť, mobil. Odovzdala to celé detektívke.

Ballardová jej dala vizitku s tým, aby jej lekár zavola, keď sa uvoľní. Potom odišla za partnerom. V momente, keď vychádzali automatickými dverami z pohotovosti, jej zabzučal mobil. Pozrela sa na displej. Volal jej veliteľ zmeny, poručík Munroe.

„Poručík?“

„Ballardová – ste s Jenkinsom stále v Hollywoodskom presbyteriánskom?“

Neušlo jej, ako naliehavo sa na to pýta. Niečo sa dialo. Zastala a naznačila Jenkinsovi, nech sa vráti k nej.

„Práve odchádzame. Prečo?“

„Dajte ma na reprák.“

Urobila to.

„Okej. Môžete hovoriť,“ povedala.

„Na Sunsete máme štyroch zabitých,“ oznámil im poručík. „Smeruje k vám sanitka s piatym, ktorý je podľa posledných správ už tiež hrobárovi na lopate. Ostaňte tam a pozrite sa, čo viete zistiť. Jenkins, po vás posielam Smittyho a jeho nováčika. Nepochybne to preberú lúpeže a vraždy, ale chvíľu im potrvá, kým sa zmobilizujú. Na mieste hliadkujú uniformovaní, pripravuje sa veliteľské stanovište a zadržiavajú svedkov, ale väčšina sa rozprchla, len čo začali lietať guľky.“

„Kde sa to stalo?“ chcel vedieť Jenkins.

„V Dancers hore pri Hollywoodskom atletickom klube,“ odvetil Munroe. „Poznáte to tam?“